

udstyrede Modtagelsesværelse, ludende som en Okse, med Hænderne samlede bagpaa under sine lange Frakkeskøder og med et sløvt Blik bag Brillerne, som sov han indvendig. Han var kommen i Samtale med en af de andre Indbudne, en afstikkende klædt, ung, blond Modeherre, velkendt af hele København fra Østergade og Teatrene, hvor han gik under Navnet „Det forgyldte Lammehoved“. Hans virkelige Navn var Sivertsen, og han var eneste Barn af en i sin Tid bekendt Kaffegrosserer, ved hvis Død han, syvogtyve Aar gammel, var bleven Ejer af en meget betydelig Formue. Han var en af Byens mange teatergale, talte kun om Rollebesætninger, Kulissesladder og Aviskritik. Han var en Ven af Dyhring, hvem han — som han sagde — „beundrede baade som Gentleman og Forfatter“, og det havde da ogsaa været gennem ham, at han i sin Tid var bleven bragt i Forbindelse med Max Bernhardt. Denne havde ikke været længe om at gøre ham til en af sine Livegne, og han havde siden tumlet med hans Millioner efter Forgodtbefindende, — iøvrigt langfra til Skade for den unge Døgenigt, hvis Teatergalskab rimeligvis ellers hurtigt vilde have ruineret ham, da han altid blodigt maatte betale Æren af at kalde en af Scenens Børn for Ven eller Veninde.

Tilstede var desuden en Hr. Nørrehave, hvis Navn man ligeledes ofte saae under Max Bernhardts Aktieindbydelser. Han kaldte sig „forhenværende Landmand“ og havde ganske vist engang ejet en Gaard i Jylland; men det laa rigtignok mere end tyve Aar tilbage i Tiden, og han havde siden ført en saare omtumlet Tilværelse i København, først en Tid som Pantelaaner og Marskandiser, senere som Husmægler og Ejendomskommissionær, indtil han